

*Маковецька Н.Є.,
докторант кафедри теорії
та історії держави і права,
ВНЗ «Університет економіки
та права «КРОК», м. Київ, Україна,
e-mail: makovetska@krok.edu.ua,
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5643-9731>*

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВЕ ОСМИСЛЕННЯ ІДЕЙ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ НА ЕТАПІ СТАНОВЛЕННЯ СІЧОВОГО РУХУ НА ТЕРЕНАХ УКРАЇНИ

Процеси українського державотворення мають свою давню тривалу історію. Їй властиві такі важливі складові даного процесу, як тяглість правових традицій українства, ідейність конструкцій і механізмів соборності українських земель, конкретні історичні практики, генетичні і історичні закономірності, що можуть визначати історичну унікальність українства і т.д.

Пам'ять минувшини, державної величі українства, прагнення її відродження, постійно демонстрували і спонукали торування шляхів і підходів до теоретичного пошуку і осмислення шляхів, форм, методів втілення віковичної мрії. Адже історія бездержавності трагічного кровавого поновлення українства, була досить тривалою, жорстокою, і будувалась на фундаментах рабства, акумулюючи у своїй суті і знищення українського етносу. Що споглядаємо і сьогодні, в умовах кровавої війни розв'язаної проти України російською недоімперією їх поплічників, що різними способами підтримують і допомагають росії, переслідуючи перш за все свої власні хапальні рефлексії, завоювання територій, поновлення і знищення українського етносу, державництва.

Патріотичні, теоретико-правові підходи осмислення, розуміння, побудови державотворчих процесів, часто виступали чинниками основ практичних дій українства, зумовлювали реалізацію ідей самостійності державотворення, як невід'ємної складової української національної традиції, соборності українських земель, самостійності держави, яку створює народ, як вільну, суверенну, демократичну, правову, соціальну державу.

Духовно об'єднуючи всі інтереси, що історично належали народу України, недоторканість її кордонів.

Український народ історично акумулює в собі давні демократичні традиції, про що неодноразово дискутували і акцентували увагу дослідники і вчені. У

цьому сенсі доцільно виокремити, знакову історичну постать, українського державотворця М. Грушевського, який окреслював і обґрунтовував бачення історії України як самостійного процесу розвитку українського народу, окремо від своїх сусідів і походженням, і політичним, і господарським і культурним життям [1].

Патріотизм українського національного державотворчого відродження у поступі динаміки становлення і розвитку йшов послідовним шляхом власної еволюції, як і український етнос, являючись суб'єктами державотворення. Прагнучи і добиваючись української державності, розвивався й змінювався у історично зумовлених поняттях, просторі, тернуючи шлях від вічевої демократії до державотворчої соборності української нації.

Українське січове стрілецтво у епоху галицько-українського відродження, демонструючи на основі патріотизму ідеї відновлення української державності, своїми жертвними військовими здобутками, закладали і зводили фундаменти незалежної держави – Західноукраїнської Народної Республіки. Бойовий шлях українських січових стрільців, це воістину перша спроба заснування і створення боєздатної української національної армії, здатної протистояти і захистити інтереси українства від іноземного поневолення. Генерування української нації з чіткими державницькими підходами і осмисленням невід'ємної української необхідної складової суверенної, правової, демократичної, соціальної Української держави. Здатності акумулювання, узагальнення, осмислення і переосмислення ідей державотворчих українських національних практик, виокремлення закономірного і особливого, загального і конкретного, гласного і запозиченого державно-правового досвіду.

Українська спільнота, її характерною історичною ознакою окреслюються територіальні громади, громадянське суспільство, державне утворення. Українські січові стрільці, їх безпосередні командири і наставники основною метою ставили виборення української державності. Вони жертвно віддавали власне життя за українську ідею державності. Крім своєї бойової звитяги, на теренах Львівщини, Тернопільщини, Наддніпрянської України, вони заслуговують на увагу як осередки державотворчих процесів героїки, що має свій родовід і продовження.

Вони декларували ці підходи, попри всі складні обставини війни у ідеологічній, патріотичній постійній праці Українського січового стрілецтва, як приклад творення української державності, в умовах бездержав'я.

Слід зауважити і зробити акцент на вище окресленому, що до окресленого моменту українство і Україна у національно-державному спектрі питань не фігурували на політичній арені світового співтовариства.

Українські терени були ласим відрізком багатства для ряду імперських держав.

Світова війна створила і визначила історичний час, коли українство свідомо стало на шлях власного державотворення, проголосивши Українську

Народну Республіку, Західноукраїнську Народну Республіку, акт їх об'єднання у єдину Українську державу. Саме в умовах кровавої військової агресії українці започаткували і мали надію, торуючи свій героїчний шлях творення самостійної власної держави, вибудовуючи створення власного війська, як одного із важливо-необхідних атрибутів, державності, адже відомий життєдайний постулат, що міцна армія – це право на існування націй і держави.

Отже, Січове стрілецтво, як військова складова, завжди відзначалась одностайністю розуміння і демонстрації національно-державницького інтересу, залишаючи за собою історико-правову сутність розуміння визвольних змагань України за власну самостійну, незалежну, демократичну, соціально-правову орієнтовану державу.

Список використаних джерел:

1. Енциклопедія українознавства-Львів: НТШ 1993. Т. 2, 453 с.

